

SÁM HỐI NGHIỆP CHƯỚNG

(Trích từ Tu Hoa Nghiêm Áo Chi Vọng Tận

Hoàn Nguyên Quán giảng giải, tập 30)

Người giảng: Lão Hòa Thượng Tịnh Không

Địa điểm: Cao Hùng - Đài Loan

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ

Biên tập: Diệu Hiền cư sĩ

Các vị pháp sư, các vị đồng tu, xin mời ngồi!

Mời xem Tu Hoa Nghiêm Áo Chi Vọng Tận Hoàn Nguyên Quán, kinh văn tờ thứ năm, xem ở hàng sau cùng: **“Thí giới nhân tấn cập thiên định, trí tuệ phương tiện thân thông đẳng”**.

“Thân thông đẳng” là mười Ba La Mật, ba loại sau cùng: “nguyện-lực-trí”. Phía trước chúng ta học mười nguyện Phổ Hiền, đem lễ kính chư Phật, xưng tán Như Lai, quảng tu cúng dường sơ lược nói qua, tiếp theo là nguyện thứ tư: **“sám trừ nghiệp chướng”**.

Trong mười nguyện, mỗi một nguyện đều đầy đủ chín nguyện khác. Đây là trên kinh Hoa Nghiêm đã nói *“nhất tức nhất thiết, nhất thiết tức nhất”*, bất cứ một pháp nào đều viên mãn hàm nhiếp tất cả pháp, vì sao vậy? Đến đoạn sau cùng chúng ta liền xem thấy “tự tánh pháp nhĩ như thị”, đích thực là pháp pháp viên dung, không có chướng ngại. Vậy thì ở trong tu hành mà nói, sám hối có thể nói là một điều quan trọng nhất trong mười nguyện. Phía trước là trợ duyên, là thiện căn, là phước đức, đến chỗ này chân thật là thành tựu, nghiệp chướng trừ hết chẳng phải thành tựu rồi hay sao? Mười phương chư Phật Như Lai khác biệt với chúng ta ở chỗ nào? Có thể nói là chư Phật là đem nghiệp chướng trừ sạch hết, giống như trên tựa đề của thiên văn chương này gọi là “Vọng Tận”. Vọng tận là ý nghĩa thế nào? Nghiệp chướng tẩy đều sám trừ, không có nghiệp chướng, vậy thì hoàn nguyện. Hoàn nguyện chính là quay về lại tự tánh, viên thành Phật đạo, đây không phải Bồ Đề, là cứu cánh Phật quả viên mãn.

Trong xã hội hiện tại này, người khỏe mạnh không nhiều, người không khỏe mạnh đến đâu đều có, người không khỏe mạnh là nói gì vậy? Chính là có nghiệp chướng, hay nói cách khác, chính là có bệnh, không phải là thân bệnh, chính là tâm bệnh. Trên thực tế nói, bởi vì bạn có tâm bệnh, cho nên mới có thân bệnh, nếu tâm không có bệnh thì thân thể làm sao có bệnh? Không hề có đạo lý này.

Ở đây chúng ta có được một cái đĩa do tiên sinh Lưu Hữu Sanh giảng, người ta gọi là Lưu Thiện Nhân, nói về bệnh. Ông trị bệnh cho người, nghi nan tạp chứng, bệnh viện Trung Tây y không còn cách gì trị liệu, tìm đến ông, ông dùng phương pháp gì để trị? Tìm ra cái nguyên nhân mà bạn bị bệnh rồi nói ra, để bạn chính mình sanh tâm hổ thẹn,

chân thật sám hối. Khi vừa sám hối thì thân thể lập tức liền có phản ứng, bạn liền sẽ ói ra, ói ra những thứ dơ bẩn, đó chính là bệnh của thân thể. Ói ra hết sạch thì thân thể liền khỏe. Chính ông khi còn trẻ, khi hai mươi mấy tuổi, khắp thân đều là bệnh, gặp được một lão nhân cho ông một quyển sách do lão tiên sinh Vương Phụng Nghi viết, thực tế mà nói đây là nói bệnh. Sớm nhất là tiên sinh Vương Phụng Nghi, ở khu vực Đông Bắc Trung Quốc, cũng là khi trẻ tuổi đã bị bệnh khổ, được cao nhân chỉ điểm, thật tâm sám hối, nhận được hiệu quả rất tốt, về sau liền dùng phương pháp này để giúp người khác, người ta gọi là Thiện Nhân. Học trò của ông đời đời nối nhau, Lưu Thiện Nhân cũng là học trò truyền tiếp của Vương Phụng Nghi, hiện tại rất nổi tiếng ở trong nước. Đĩa CD của ông không có bản quyền, hoan nghênh in chép lưu thông. Tôi xem rồi, chỉ có một đĩa. Còn có một số đồng tu sau khi xem rồi thì đem nó viết thành văn tự, rất tốt, bởi vì khẩu ngữ phương bắc có một số người vẫn là không thể hoàn toàn nghe được hết, nên dùng văn tự để viết ra. Tôi có xem qua, tôi đem nó làm thành một tập, tổng cộng có hai mươi trang. Thế nhưng hiện tại đích thực có rất nhiều đồng tu làm việc rất bận rộn, hai mươi trang đối với họ mà nói là quá dài, họ không có thời gian để xem, cho nên lần thứ hai làm lại, tập sách lần này là tám trang, vậy thì dễ dàng hơn nhiều, hy vọng từ chỗ này để vào cửa, tiếp dẫn. Xem thấy hứng thú rồi, bạn lại xem tập sách làm lần thứ nhất hai mươi trang. Nếu như ưa thích hơn thì bạn xem nguyên văn của ông, nghe đĩa của ông giảng, đại khái khoảng hai giờ đồng hồ, chỉ một buổi học.

Có đồng tu nói với tôi, xem qua văn tự của ông, hoặc giả xem qua đĩa, chân thật bị cảm động, cảm đến chính mình cả thân bệnh khổ, nghe qua lão tiên sinh nói chuyện rất có đạo lý, chính mình vừa phản tỉnh, đau đớn rơi lệ. Phản tỉnh cái gì? Chân thật là chính mình sai, về trước đều là cho rằng người khác sai, ta không sai, cho nên bị cả thân bệnh. Hiện tại vừa nỗ lực phản tỉnh, mới biết được là chính mình sai, người khác không sai, có cái dũng khí này thừa nhận, thừa nhận lỗi lầm, sám hối với cha mẹ, hoặc giả sám hối với anh em, làm những việc có lỗi với anh em, làm những việc có lỗi với bạn bè, phục vụ ở trong đơn vị, có lỗi với cấp trên, có lỗi với đồng sự, luôn là tự tư tự lợi, khởi tâm động niệm tổn người lợi mình, nặng thì chính mình bị bệnh, có lúc thì ảnh hưởng người nhà của bạn bị bệnh, ảnh hưởng trẻ nhỏ của bạn bị bệnh. Trẻ nhỏ từ 12 tuổi trở xuống, nếu chúng bị bệnh phần nhiều là nghiệp chướng của cha mẹ, như vậy vừa sám hối, chân thật là thống thiết. Thống thiết thì ngũ tạng lục phủ nó liền khởi tác dụng, liền khởi phản ứng, những thứ dơ bẩn nghiệp chướng bên trong liền ói ra ngoài, ói tới mặt xanh.

Trong báo cáo của tiên sinh Lưu Hữu Sinh, lúc ông hai mươi mấy tuổi xem thấy quyển sách này của Vương Phụng Nghi, cảm thấy hổ thẹn, ông đã ói rất nhiều ngày, ói đến mặt xanh, chân thật là đem cái bệnh thấy đều ói hết sạch, từ đó về sau những thứ bệnh này không cần trị cũng hết, chính mình khỏe ra. Cái đĩa đó thật ra là không quá lâu, thu âm rất gần, tôi nghe ông ấy nói năm nay ông 67 tuổi, hơn 40 năm qua không hề bị bệnh bao giờ, không hề chích thuốc, không hề uống thuốc, thân thể khỏe mạnh, người

ở nơi đâu đến tìm ông, ông liền đi đến nơi đó. Ông vào lúc đó, khi hai mươi mấy tuổi, vào lúc đó sắp chết rồi, không thể sống nổi, nhưng ông sống lại được. Sống lại được ông liền phát ra một cái nguyện, nếu tôi không chết, có thể sống lại được thì cả đời này tôi sẽ không vì chính mình, tôi vì người khác, tôi phải đem phương pháp tốt này phổ biến truyền thụ cho mọi người, chỉ có một mục đích, hy vọng mỗi một gia đình an vui tự tại, lia xa bệnh khổ, cho nên ông nói bệnh cho người, trị bệnh cho người không cần tiền, không nhận tiền. Vậy chúng ta nghĩ lại xem, tuy ông không phải là tín đồ Phật giáo, có phải ông đang hành Bồ Tát đạo hay không? Đúng vậy, không sai chút nào, đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn.

Cho nên nhà Phật nói đến tu hành, hành là cái gì? **Hành là hành vi, tu là sửa đổi, vậy thì chúng ta liền hiểu rõ, hành vi của chúng ta đã phạm lỗi lầm, đã phạm sai lầm, đem những sai lầm này tu sửa lại, đây gọi là tu hành.** Đọc kinh có phải là tu hành không? Ngồi tĩnh tọa có phải tu hành không? Niệm Phật có phải tu hành không? Không nhất định, người xưa có một câu nói: *“miệng Di Đà tâm tán loạn, đau mòn rất hòng cũng chỉ uống công”*. Vậy niệm Phật có phải là tu hành không? Một ngày mười vạn danh hiệu Phật, trong tâm là tán loạn, khởi tâm động niệm vẫn là chú ý đến người khác, vẫn làm muốn chiếm tiện nghi của người khác, đó gọi là tu hành sao? Chân thật phản tỉnh, chân thật cải đổi, chân thật tự làm mới, một câu Phật hiệu cũng không niệm, tôi cảm thấy người đó thật là tu hành. Cho nên Tịnh Độ tông niệm Phật vãng sanh, không phải là Phật hiệu niệm được nhiều ít, mà ở cái gì? Ở tâm thanh tịnh. Trên kinh nói được rất rõ ràng: *“tâm tịnh thì cõi Phật tịnh”*, vậy liền biết được, chúng ta niệm câu Phật hiệu này, mục đích là gì? Mục đích là niệm ra được tâm thanh tịnh, bởi vì bạn không niệm Phật, bạn liền nghĩ tưởng xằng bậy. Nghĩ tưởng xằng bậy đó không phải là tâm thanh tịnh, tạp tâm vọng niệm, hiện tại người ta gọi là tâm khí bao chao, cho nên một câu “A Di Đà Phật” này là pháp phương tiện tốt nhất. Bạn niệm đến A Di Đà Phật, nghĩ đến A Di Đà Phật, trên kinh, Bồ Tát Đại Thế Chí đã nói *“nhớ Phật niệm Phật hiện tiền tương lai nhất định thấy Phật”*. Thế nhưng đang niệm Phật, bạn không thể không tận hiếu đạo, vì sao vậy?

Năm xưa khi Thích Ca Mâu Ni Phật còn tại thế, đem pháp môn này truyền cho phu nhân Vi Đề Hy. Đây là sự việc của gia đình Vua Tần Bà Sa La, gặp phải con trai đoạt lấy ngôi vị, hại phụ thân của ông, cũng đem mẹ đi cầm tù, gặp tai nạn to lớn như vậy. Câu chuyện này ở trong Quán Vô Lượng Thọ Phật Kinh, duyên khởi của Quán Vô Lượng Thọ Phật Kinh là từ đây mà ra. Phu nhân Vi Đề Hy giác ngộ, thế gian này quá khổ, nên hướng đến Thích Ca Mâu Ni Phật cầu trợ giúp, hy vọng Phật Đà có thể giới thiệu cho bà là trong cõi nước chư Phật có Tịnh Độ hay không? Có nơi nào không có những tai nạn này hay không? Bà muốn cầu vãng sanh. Thích Ca Mâu Ni Phật rất từ bi, dùng thần lực của Phật, đem mười phương cõi nước chư Phật hiện ra ở ngay trước mặt bà, như hiện tại chúng ta xem truyền hình vậy, bà thấy đều xem thấy hết. Bà rất hoan hỉ, bà chọn lấy cõi Tịnh Độ của A Di Đà Phật, bà nói chỗ này tốt, bà mong muốn vãng

sinh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc, mong muốn Thế Tôn khai đạo cho bà là đi bằng cách nào? Bà thật đã chọn đúng. Bạn xem, Thích Ca Mâu Ni Phật không hề chủ động giới thiệu bà đến thế giới Cực Lạc, mà là đem cội nước chư Phật triển hiện ra ở ngay trước mặt bà, để cho bà chính mình chọn, vậy thì quá tốt.

Thế Tôn dạy cho bà cách tu như thế nào? Trước tiên dạy bà tu “Tịnh Nghiệp Tam Phước”, đây là nền tảng. Vậy ngày nay chúng ta niệm Phật cầu vãng sanh, người niệm Phật rất nhiều, người vãng sanh rất ít, vấn đề này do đâu? Quên mất đi Tịnh Nghiệp Tam Phước. Đây là nguyên tắc chỉ đạo cao nhất. Phật dạy bà cầu vãng sanh, trước tiên làm công tác chuẩn bị, bạn phải đem điều kiện đến thế giới Tây Phương Cực Lạc chuẩn bị cho đầy đủ, thầy đều chuẩn bị tốt, bạn mới có thể đi được. Cho nên ngày ngày niệm một câu A Di Đà Phật, nhưng phải có cái nền tảng của Tịnh Nghiệp Tam Phước, không có cái nền tảng này thì không được.

Tam Phước, điều thứ nhất là *“hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu mười thiện nghiệp”*. Chúng ta có làm đến được hay không? Chúng ta tưởng tượng xem, chúng ta có tội nghiệp này hay không? Có thể xứng với cha mẹ hay không? Hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, hai câu này chính ngay trên Đệ Tử Quy, thực tiễn Đệ Tử Quy 100% thì làm được hai câu này. “Từ tâm bất sát” là làm được Thái Thượng Cảm Ứng Thiên. “Tu Thập Thiện Nghiệp”, mười nghiệp thiện của Phật Đà bạn làm được rồi. Bạn không có được ba cái gốc Nho-Thích-Đạo này, bạn niệm Phật không thể tương ứng với A Di Đà Phật, ngay trong đây có chướng ngại. Không học, không nghe nói đang học, thế nhưng họ niệm Phật thật vãng sanh.

Năm mươi năm trước, bên đây chúng ta có lão thái thái của Tướng Quân Hương đứng mà vãng sanh, bà có học qua Đệ Tử Quy hay không? Không học qua. Bà có học qua Cảm Ứng Thiên hay không? Không học qua. Thế nhưng bạn hỏi bà, con người này có hiếu thuận cha mẹ không? Có tôn kính sư trưởng không? Khẳng định là có. Có từ tâm bất sát không? Đầy đủ mười nghiệp thiện hay không? Bạn đi hỏi xem, khẳng định đều đầy đủ, cho nên bà có điều kiện.

Người ta một câu A Di Đà Phật niệm ba năm thì hữu dụng rồi, thật thành công, chúng ta niệm qua ba năm, niệm 30 năm cũng không có tin tức, nguyên nhân gì vậy? Nghĩ lại xem, chúng ta có thể xứng đáng với cha mẹ không? Chúng ta có thể xứng đáng với sư trưởng không? Phục vụ ở trong xã hội, chúng ta có thể xứng đáng với lãnh đạo hay không? Có thể xứng đáng với đại chúng trong xã hội không? Cố gắng mà phản tỉnh. Cho nên khởi tâm động niệm đều đang tạo nghiệp, như trên Kinh Địa Tạng đã nói, chúng sanh Diêm Phù Đề làm việc gì đều là nghiệp, đều là tạo tội. Lời nói này có phải là quá đáng một chút hay không? Vậy chúng ta chính mình nghĩ xem, khởi tâm động niệm của chúng ta có phải là tự tư tự lợi hay không? Khởi tâm động niệm của chúng ta có phải là danh vọng lợi dưỡng hay không? Có phải là tham-sân-si-mạn hay không? Có phải là tổn người lợi mình hay không? Nếu như đều là những ý niệm này, vậy thì lời

nói trên Kinh Địa Tạng là hoàn toàn đúng, bạn khởi tâm động niệm thấy đều đang tạo nghiệp, cho nên tụng kinh, nghe pháp, niệm Phật chỉ là kết một thiện duyên với Phật Bồ Tát, ngay một đời này có kết quả hay không? Không có hiệu quả. Sự việc này chúng ta không thể không biết.

Nếu như bạn vẫn không thể cảnh giác được, thì bạn thường hay nghĩ tưởng hiện tại ngay trong cuộc sống thường ngày, bạn gặp phải một số khó khăn, nghĩ lại chúng ta ở trong hoàn cảnh hiện tại này, gặp phải rất nhiều thiên tai nhân họa to lớn. Nhân họa to lớn nhất chính là chiến tranh, nhân họa nhỏ thì quá nhiều. Người khác đến muốn uy hiếp bạn, đến hủy báng bạn, đến hãm hại bạn, đây là nhân họa. Trong đại thừa giáo nói “cộng nghiệp, biệt nghiệp”, có người nào không gặp phải? Tại vì sao làm việc khó khăn đến như vậy? Người xưa nói rất hay, cái thế gian này ở người thông thường mà nói, ở tỉ lệ mà nói là tám đến chín phần mười bạn đều sẽ gặp chướng ngại, có rất nhiều chướng ngại không nghĩ đến. Chướng ngại từ do đâu? Nghiệp chướng, nên có câu “*việc không vừa lòng thường đến tám, chín phần mười*”. Người có tâm cảnh giác cao, họ ở ngay trong hoàn cảnh này sẽ giác ngộ.

Giác ngộ thì tốt, vừa giác ngộ thì khẳng định liền sám hối, quay đầu lại thay đổi tự làm mới, từ nay về sau làm người mới. Trong cách làm người có một bí quyết, đó chính là lão tổ tông Trung Quốc chúng ta dạy cho chúng ta “*hành hữu bất đắc, phản cầu chư kỳ*”. Câu nói này quan trọng. Không luận gặp bất cứ khó khăn nào, thiên tai nhân họa vượt ngoài dự tính, ý nghĩ không tới, chúng ta đã gặp rồi, lập tức phải nhớ đến lời của tổ tông. Bạn gặp cái tai nạn này là quả, có quả ắt có nhân, quả báo hiện tại không thể không nhận. Trong đại thừa giáo nói: “*Bồ Tát sợ nhân, chúng sanh sợ quả*”. Chúng sanh mê hoặc điên đảo, tạo ra cái ác, tạo nghiệp bất thiện, quả báo hiện tiền thì họ lo sợ. Bồ Tát thông minh, quả báo đến rồi biết được vậy không còn cách nào, chính mình nhất định phải gánh vác, phải tiếp nhận. Chuyển biến quả báo ở chỗ nào vậy? Ở trên nhân mà chuyển, ta phải cố gắng phản tỉnh, cố gắng kiểm điểm, ta đã làm những nghiệp bất thiện gì, nhất định phải tìm cho ra ác nghiệp bất thiện này của chính mình. Làm thế nào tiêu trừ? Sám hối thì tiêu trừ, chân thật sám hối, từ trong nội tâm mà sám hối, phát lồ sám hối. Khi chân thật sám hối, không phải là che giấu người khác, đối diện với người trong nhà, đối diện với đại chúng, chính mình có thể đem những việc sai lầm của chính mình nói ra, đây gọi là phát lồ sám hối. Người khác nghe rồi trách cứ bạn, phê bình bạn, tội của bạn liền tiêu hết. Chân thật thay đổi tự làm mới thì không ai mà không tán thán bạn, không ai không bội phục bạn, không ai không giúp đỡ bạn.

Vậy chúng ta gặp phải thuận cảnh thì làm sao xử lý? Quyết định không có chút tâm ngạo mạn, luôn phải biết chúng ta làm được quá ít, làm được chưa đủ, người khác tán thán ta tốt, ta không đủ tốt, ta còn kém quá xa, không thể so được với Phật, không thể so được với Bồ Tát, cùng với những tổ sư đại đức này chúng ta đều không thể sánh kịp, có gì đáng để kiêu ngạo chứ? Người khác càng tán thán chúng ta càng lo sợ, càng phải nỗ lực, càng phải cẩn trọng, ngày ngày phản tỉnh, tìm tâm bệnh của chính mình.

Tìm bằng cách nào? Không khó, mỗi ngày bạn cầm Đệ Tử Quy, cầm lấy Cảm Ứng Thiên, cầm lấy năm khóa mục tu hành của Tịnh Tông chúng ta. Tam Phước, vừa rồi chúng ta mới giảng một điều là “hiếu dưỡng phu mẫu, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp”. Trong điều thứ nhất này, bao gồm ba cái gốc Nho-Thích-Đạo, bạn ngày ngày đọc, ngày ngày phân tỉnh. Ba cái gốc này vẫn tự không nhiều, phải đem nó đóng vào một chỗ, không đến mười tờ, một quyển sách rất mỏng, dùng cái này để làm tiêu chuẩn. Đây đều là do cổ thánh tiên hiền, chư Phật Bồ Tát dạy bảo chúng ta, đây gọi là kinh điển. Sao gọi là kinh điển? Vì nó siêu vượt không gian, siêu vượt thời gian. Ba ngàn năm trước, thông thường người học tập là chuẩn xác, ngày nay ba ngàn năm sau, chúng ta đến học tập vẫn là chính xác, người Trung Quốc học tập là chính xác, người nước ngoài học tập vẫn là chính xác, chân lý vĩnh hằng bất biến.

Điều thứ hai trong Tịnh Nghiệp Tam Phước là “*thọ trì Tam Quy, cụ túc chúng giới, bất phạm oai nghi*”. Bạn nghĩ xem, chúng ta học Phật, chúng ta có thể xứng đáng được với Phật không? Có thể xứng với Bồ Tát hay không? Có thể xứng được với tổ sư đại đức của chúng ta hay không? Ba điều này làm được chưa? Tam quy là cái gì? Quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng. Quy là hồi quy, y là nương tựa, ta có hồi đầu hay không? Ta có chân thật nương vào Tam Bảo hay không? Phật-Pháp-Tăng là ý nghĩa gì? Luôn phải rõ ràng, Phật là giác ngộ, Pháp là chánh tri chánh kiến, Tăng là thanh tịnh không nhiễm.

Quy y Phật chính là từ mê hoặc điên đảo quay đầu lại, phải nương tựa tánh giác. Tam Bảo là tánh đức, ta phải ngày ngày chân thật làm như vậy, đó là chân thật quy y. Giác mà không mê đó là quy y, nương vào tự tánh giác, không làm như vậy vẫn là mê hoặc điên đảo, vậy thì chúng ta có lỗi với Phật, vì sao vậy? Chúng ta quy y là giả, có danh mà không thật, đó chính là tạo tội nghiệp.

Pháp chính là chánh tri chánh kiến. Hiện tại chúng ta chính là tà tri tà kiến, trong lòng tràn đầy tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, tham-sân-si-mạn, đây làm gì là chánh tri chánh kiến? Từ tà tri tà kiến quay đầu lại nương chánh tri chánh kiến, đây gọi là quy y pháp. Chúng ta đang học kinh giáo, những đạo lý, hiện tượng, nhân quả trong kinh giáo đã nói chúng ta thấy đều tường tận, đem những tri kiến sai lầm từ trước buông bỏ, chúng ta y theo giáo lý Phật đã nói trên kinh nỗ lực học tập, đây gọi là quy y pháp. Phật dạy chúng ta hiếu dưỡng cha mẹ, bạn làm được chưa? Phật dạy chúng ta phụng sự sư trưởng đã làm được chưa? Phật dạy chúng ta từ tâm bất sát, khởi tâm động niệm là đại từ đại bi. “Sát” cái ý này dẫn ra, phạm hễ làm những việc tổn hại chúng sanh thì không được làm. Thật không dễ dàng! Chúng ta khởi tâm động niệm, lời nói việc làm có tổn hại người khác hay không? Nếu là làm cho người khác cảm thấy khó chịu, thì chúng ta làm sai rồi. Bồ Tát ở nơi nào thì khiến cho tất cả chúng sanh tâm hoan hỷ, họ là Bồ Tát. Chúng sanh xem thấy bạn thì chán ghét, vậy ta xem thấy họ, thì ta vội vàng tránh đi, không nên để cho họ phiền não, đây đều là Bồ Tát hạnh.

Tăng, cho dù chính họ tu hành như thế nào, việc này không liên quan gì với chúng ta. Ta xem thấy hình dáng này của họ, thấy cái hình tướng này lập tức liền phải nghĩ đến “sáu căn thanh tịnh, một trần không nhiễm”. Hình tướng của tăng công đức rất lớn, mỗi giờ mỗi phút họ đang nhắc nhở ta, ta tôn trọng họ, chính họ trì giới hay không trì giới, tu hành hay không tu hành, đó là việc của họ, không liên quan gì với ta. Ta xem thấy cái tướng đó của họ, thì ta liền nghĩ đến ta phải quy y tăng. Quy y Tăng là ta từ tất cả ô nhiễm quay lại, quay đầu lại ta phải nương tâm thanh tịnh, đây gọi là quy y Tăng.

Đây là tam quy y. Nếu như chúng ta làm được tam quy y, chúng ta xứng đáng với Phật, là học trò tốt của Phật. Tam quy y không làm, chúng ta lừa gạt Phật Bồ Tát, vì sao vậy? Mạo nhận! Mạo nhận là để tử quy y của Phật, tam quy hoàn toàn không làm được, cái làm ra là hoàn toàn tương phản, mỗi ngày làm ra vẫn là mê tà nhiễm, làm gì là giác-chánh-tịnh. Nghĩ đến chỗ này, bạn không đau đớn mà rơi nước mắt hay sao?

“*Cụ túc chúng giới*”, năm giới có làm được hay không? Không cần nói nhiều, mười thiện có làm được không? Đây là mức độ thấp nhất, bạn cần phải làm cho được. “Không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không vọng ngữ, không uống rượu”, gọi là năm giới. Trong mười giới cũng bao gồm mấy điều này, nhưng nói nhiều hơn một chút, rõ ràng hơn một chút. Không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm thì giống với năm giới. Không vọng ngữ thì nó khai mở: không vọng ngữ, không nói lưỡi hai chiều (lưỡi hai chiều là khiêu khích thị phi), không thêu dệt (thêu dệt là lời nói ngon ngọt), không ác khẩu (ác khẩu là lời nói thô lỗ, người ta nghe qua rất khó chịu). Lại thêm vào không tham, không sân, không si. Vừa vào cửa Phật lão sư liền nói với chúng ta, chúng ta có phải đã thật làm được?

Hiện tại tai nạn nhiều đến như vậy, ở trong nhà Phật nói, ở trong tôn giáo nói, họ nhận biết không giống như người thông thường. Nhà Phật cùng trong tôn giáo nói, tai nạn là thuộc về nghiệp báo, tự làm tự chịu, nó là quả báo. Quả báo ắt có nhân. Nhân là cái gì? Chúng ta chính mình làm không được tốt mới gặp phải tai nạn này. Tại vì sao chân thật vừa sám hối, sau mấy lần thống thiết rơi lệ bệnh trên thân đều không còn, hết bệnh? Rất nhiều ung thư, trong báo cáo của Lưu Thiện Nhân đã nói rất nhiều, nêu lên rất nhiều thí dụ. Bệnh ung thư rất nghiêm trọng, bác sĩ đều nói họ đại khái nhiều nhất chỉ có thể sống một đến hai tháng, gặp được ông, ông nói cho họ nghe, họ chân thật vừa nghĩ, nghĩ đến cái gì? Xin lỗi với gia đình, xin lỗi với cha mẹ, xin lỗi với vợ, xin lỗi với con cái, vừa hối cải vừa đau lòng, mấy lần ối mưa thì bệnh liền khỏi hẳn, lại đi đến bệnh viện kiểm tra thì không còn. Bác sĩ hỏi họ, ông uống thuốc gì vậy? Ai trị bệnh cho ông vậy? Cách trị của Lưu Thiện Nhân thật cao minh.

Trước đây tôi có gặp được một thầy thuốc, ông là thầy thuốc gia truyền, cũng là nghi nan tạp chứng như những thứ ung thư vậy, ông trị được rất nhiều người. Phương thuốc của ông là tổ truyền, chính mình lên núi hái thuốc, sau khi hái về rồi đem nó ngâm, phải là ngâm ở trong rượu, thuốc rượu, khi trị bệnh thì đem thuốc này đắp ở trên

thân. Thuốc này rất lợi hại, đem độc ở bên trong hút ra bên ngoài da. Dùng phương pháp cạo để cạo ra, khi cạo ra chất dính nhầy nhầy, đem bệnh từ bên trong cạo ra hết. Lưu đại phu thì bảo bạn chính mình ói ra, ông chính là đem nó hút ra bên ngoài, sau khi vừa cạo ra thì bạn rất nhẹ nhàng, những bệnh độc bên trong thấy đều được hút ra bên ngoài. Đích thân tôi xem thấy ông làm qua việc này, đây cũng là rất cao minh, đạo lý là như nhau. Một cái là dùng thuốc hút nó ra rồi cạo đi, một cái là bạn từ miệng của mình ói ra, là một đạo lý. Thế nhưng ói ra, tôi cảm thấy còn cao minh hơn so với cạo ra, cho nên bạn phải thật tâm nhận sai. Bạn không nhận sai thì bạn không thể quay đầu, bạn phải có dũng khí, đó gọi là đại dũng. Đại dũng là gì vậy? Đại dũng là chịu đối mặt với mọi người thừa nhận lỗi lầm của chính mình, phát lồ sám hối, thay đổi tự làm mới. Người nào mà không có lỗi lầm? Nếu không có lỗi lầm thì bạn thành thánh nhân rồi, bạn không phải là phàm phu, nên có câu *“nhân phi thánh hiền, thực năng vô quá”*, đây chính là bạn không phải thánh hiền thì làm gì mà không có lỗi lầm! Chỉ là bạn chính mình không nỗ lực kiểm thảo, không chịu sám hối, không thừa nhận, nơi nơi vẫn tự cho là đúng, bệnh của bạn làm sao mà hết được?

Nghiệp chướng, cái gì gọi là nghiệp? Khởi tâm động niệm chính là nghiệp, phân biệt chấp trước chính là chướng, chúng ta có hay không? Phàm phu sáu cõi mỗi mỗi đều có, có ai mà không tạo nghiệp? Niệm niệm nghĩ cho người khác là thiện nghiệp, có tốt không? Tốt, có thể thoát sanh tử vượt tam giới không? Không thể! Vì sao vậy? Bởi vì bạn vẫn còn chấp trước, đây là trên kinh Phật nói được rất rõ ràng, chỉ cần có chấp trước thì không thể ra khỏi sáu cõi, thế nhưng bạn mỗi niệm đều là thiện nghiệp, bạn ở trong sáu cõi được quả báo ở ba đường thiện. Ba đường thiện là cõi người, cõi trời, cõi A Tu La. Tuy là sanh ở ba đường thiện, nhưng ba đường thiện cũng rất dễ dàng bị mê hoặc, sau khi mê hoặc thì tạo nghiệp, họ lại tạo ác nghiệp, sau khi bạn hưởng hết phước báo ác nghiệp hiện tiền, chẳng phải lại phải trở lại ba đường ác hay sao? Lúc nào thì bạn có thể thoát khỏi sáu cõi luân hồi? Thật muốn thoát khỏi sáu cõi luân hồi phải nương vào Phật pháp, Phật pháp chân thật có thể giúp bạn thoát sanh tử, ra khỏi tam giới, chân thật có thể giúp bạn trở về lại tự tánh, đó là viên mãn thành Phật rồi. Trước tiên bạn phải nhận biết. Nhận biết ở trong Phật pháp gọi là giải ngộ, đem nghiệp chướng sám hối hết rồi đó gọi là chứng ngộ. Do đây có thể biết, tám vạn bốn ngàn hành môn chính là phương pháp tu hành. Môn là lối đi, pháp là phương pháp, gọi là pháp môn, cũng chính là phương pháp sám hối. **Tu hành chính là sám hối, chính là buông bỏ, đem những tập tánh của chính mình toàn bộ đều buông bỏ, nghiệp chướng liền sám trừ, mới có thể giúp chính mình nâng lên cao.**

Nghiệp chướng không chỉ là một đời, cho nên tôi cũng từng nhắc đến, bởi vì tôi từ nước ngoài có được rất nhiều tin tức trị liệu từ bác sĩ tâm lý, đã dùng thôi miên mức độ sâu. Tôi khích lệ một số đồng tu học Phật tín tâm không đủ, vẫn có hoài nghi, có thể đi tìm những bác sĩ tâm lý nước ngoài, tiếp nhận thôi miên của họ, để ngay khi bị thôi miên bạn nói ra trong đời quá khứ đã tạo ra nghiệp chướng. Nếu như bạn có nhiều tin

tức đến như vậy, biết được đời quá khứ, quá khứ một đời, quá khứ hai đời, quá khứ ba đời, phải có đến năm, sáu đời, đời đời kiếp kiếp đã tạo ra nghiệp gì, nếu bạn đều biết được thì có thể giúp bạn sám hối, có thể giúp đỡ bạn đem bệnh độc trong lục phủ ngũ tạng toàn bộ ói ra hết. Cho nên, nói đến tu hành thì không thể rời khỏi sám hối. Trong Phật pháp không luận là tụng kinh, sám hối, lễ Phật, thậm chí niệm Phật, niệm xong đều có hồi hướng. Hồi hướng chính là thuộc về sám hối. Không thể không nỗ lực. Ngày nay chúng ta cụ thể nhất là dùng Cảm Ứng Thiên, tuy là Đạo giáo, trong nhà Phật tổ sư đại đức dùng nó để giúp sám hối rất nhiều, đặc biệt là hai đời Minh Thanh, ở người đi học thịnh hành là “Công Quá Cách”. Nhà Phật cũng không ngoại lệ, bạn xem thử, tiên sinh Liễu Phàm gặp được Vân Cốc Thiên Sư, Vân Cốc Thiên Sư tặng cho ông một quyển Công Quá Cách. Công Quá Cách không phải là kinh Phật, chính là Cảm Ứng Thiên, điều mục trong đó chính là Cảm Ứng Thiên, dùng nó để giúp bạn sám hối nghiệp chướng rất có hiệu quả. Đây không phải từ Ấn Độ truyền đến, là Trung Quốc bản địa, chúng ta lật ra xem thì đặc biệt thân thiết, từng điều từng điều, quay đầu lại hỏi chính mình có phạm hay không? Đây gọi là thật tu hành.

Cho nên hiện tiền chúng ta nhất định phải ghi nhớ, hiện tiền đặc biệt là gì? Thân thể không tốt, tâm bệnh quá nhiều, thanh niên trẻ tuổi cả thân bệnh hoạn, chỉ có chân thật sám hối thì bệnh khổ của bạn mới có thể hóa giải; triệt để sám hối thì sanh tử của bạn có thể thoát khỏi. Tu hành trong Phật pháp, có thể nói từ sơ phát tâm đến Như Lai địa là tu cái gì? Sám hối mà thôi, tất cả pháp môn đều có thể nói là pháp môn sám hối, đặc biệt phải nghĩ đến hiếu thân tôn sư. Trong Tịnh Nghiệp Tam Phước, Thế Tôn đặc biệt nêu ra hai điều này. Ân của cha mẹ báo đáp không cùng, ân của lão sư cũng như vậy. Phải biết được Phật Bồ Tát là lão sư, bạn xem đệ tử Phật chúng ta tự xưng là đệ tử, đệ tử là học trò, chúng ta gọi Thích Ca Mâu Ni Phật là “Bổn Sư”. Bổn sư là gì? Thấy giáo căn bản, một lão sư đệ nhất kiến lập Phật giáo ở thế gian này, lão sư kiến lập Phật giáo chúng ta gọi là Bổn Sư, cho nên quan hệ của chúng ta với Phật là quan hệ thầy trò, quan hệ này là thuộc về quan hệ luân lý, luôn phải làm cho rõ ràng. Không như những tôn giáo thông thường, chúng ta cùng Phật Bồ Tát là quan hệ thầy trò. Nếu như cùng với Bồ Tát mà nói, trên thực tế, chúng ta cùng với Bồ Tát là bạn học với nhau, bởi vì họ là học trò của Phật, ta cũng là học trò của Phật, họ là học trò lớp trước, ta là học trò lớp sau, cho nên chúng ta cùng với Bồ Tát là bạn học với nhau. Bồ Tát tu được không tệ, tu được rất tốt, họ có thể dạy ta, cho nên chúng ta đối với Bồ Tát, thậm chí đối với tổ sư đại đức đều có thể dùng lễ của lão sư mà kính lễ. Quan hệ phải làm cho rõ ràng. Cùng một bổn sư, trước sau khác nhau, quan hệ rất là mật thiết. Bồ Tát dạy chúng ta, tổ sư dạy chúng ta cũng giống như Thế Tôn dạy chúng ta không hề khác nhau, chúng ta phải y giáo phụng hành.

Trong giới luật, Phật nói với chúng ta “Tam Tụ Tịnh Giới” mà phía trước đã nói qua với các vị. Cái ý này chính là nói, Phật tuy là trụ thế 49 năm, giảng kinh nói pháp

vẫn là có hạn, vẫn là còn rất nhiều thứ chưa nói đến, cho nên chỉ đạo chúng ta một cái tổng nguyên tắc:

- Thứ nhất, phạm hễ lợi ích đối với chính mình, dù Phật không hề nói đến cũng phải cố gắng mà học.

- Thứ hai, có hại đối với chính mình, dù Phật không có nói đến, bạn cũng phải buông bỏ, không thể nói Phật không có nói thì ta liền có thể phóng dật, vậy thì sai rồi. Thí dụ nói, đây là thông thường chúng ta thường hay nói, trong giới luật Phật không có nói hút thuốc là phạm giới, vậy được rồi, bạn liền đi hút thuốc, thế nhưng hút thuốc đối với sức khỏe thế nào? Quyết định có hại đối với sức khỏe, không hề có chỗ nào tốt, đây là thuộc về trong Nhiếp Thiện Pháp Giới, đây là bất thiện, thì bạn phải nên đoạn tuyệt đó.

- Thứ ba là “Nhiều Ích Hữu Tình Giới”, việc này là có lợi ích đối với chúng sanh, có lợi ích đối với đại chúng, thì bạn nhất định phải làm. Cho nên phải thông quyền đạt biến, phải có thiện xảo, giới luật không phải là chết, cho nên nó có khai-giá-trì-phạm, ở trong một tình huống nào đó vận dụng linh hoạt. Việc này không thể không biết.

Thứ năm, “Tùy Hỷ Công Đức”. Đối trị cái gì? Đối trị một loại phiền não vô cùng quan trọng của chúng ta, loại phiền não này cũng là rất nhiều người đều có, đó là đố kỵ. Chúng ta xem thấy người khác tốt, trong lòng cảm thấy rất là khó chịu, nghiêm trọng một chút thì nghĩ cách chướng ngại họ, nghĩ cách phá hoại họ, đó là đố kỵ. Cái này là chuyên môn đối trị tâm đố kỵ. Phật dạy chúng ta không đố kỵ người khác, phải hiểu được tùy hỷ, công đức của tùy hỷ cùng với những người tạo tác công đức là lớn như nhau, bạn thấy họ tu tích công đức lớn đến như vậy, ta ở đây vừa tùy hỷ, thì công đức của họ ta đều có được, bạn nói xem tiện nghi bao lớn! Nếu như bạn muốn đố kỵ họ, chướng ngại họ, tội nghiệp mà bạn tạo thật to. Ở trong loại cảnh giới này, hà tất phải tạo tội nghiệp, tại vì sao không thành tựu công đức của chính mình? Chân thật tu tùy hỷ, con người này, đặc biệt là người mà chúng ta không ưa thích, hoặc giả là oan gia trái chủ của chúng ta, người mà đối lập với chúng ta, thế nhưng họ làm ra sự việc là có lợi ích đối với xã hội, có nên đến giúp họ hay không? Nên, toàn tâm toàn lực đến giúp đỡ họ, đây gọi là tùy hỷ. Không có sức mạnh, không có sức mạnh lớn, sức nhỏ thì tận tâm tận lực giúp đỡ họ nhỏ, một chút năng lực cũng không có thì hoan hỉ tán thán, tuyên dương họ, hy vọng xã hội đại chúng thành tựu họ, đây là việc tốt.

Trong xã hội hiện tại, ở trên toàn thế giới, ngày nay động loạn của xã hội, nhân tố rất phức tạp, không phải đơn thuần. Những năm gần đây, tôi có cơ duyên tham gia những hoạt động hội nghị hòa bình quốc tế, cũng quen biết rất nhiều người lãnh đạo quốc gia. Chúng tôi cùng giao lưu với nhau, đều hay nói đến bệnh trạng nghiêm trọng của xã hội, làm thế nào giải quyết, mỗi người đều hy vọng trên thế giới không còn có xung đột nữa, có thể trở lại hòa bình an định.

Hiện tại xung đột phổ biến nhất, hơn nữa là căn bản trong tất cả xung đột là xung đột gì? Xung đột vợ chồng, đây là cội gốc của mọi xung đột trên toàn thế giới. Cái gì là xung đột vợ chồng? Ly hôn chính là xung đột, nếu họ không xung đột thì làm sao ly hôn? Cho nên không nên xem thường việc ly hôn, nó ảnh hưởng rất to lớn, đây là cội gốc của xung đột. Trong nhà bất hòa, người xưa Trung Quốc thường nói “gia hòa vạn sự hưng”, vợ chồng xung đột thì gia đình bất hòa, nếu như bạn còn có trẻ nhỏ mà nói, cha con xung đột, anh em xung đột. Khi trẻ nhỏ trưởng thành, cần nhất là tình yêu thương của cha mẹ. Vợ chồng vừa phân ly, bị hại nghiêm trọng nhất là ai? Trẻ nhỏ. Khi trẻ nhỏ lớn lên, chúng có oán hận, chúng không có lòng yêu thương, hay nói cách khác, chính bạn tạo ra phần tử động loạn tương lai cho xã hội, bạn có gánh trách nhiệm hay không? Bạn có nên làm như vậy hay không? Không phải được cái thuận tiện cho chính bạn mà bạn làm tổn hại xã hội, bạn tạo cái nghiệp này rất nặng nhưng bạn chính mình không hề biết.

Cho nên cứu vãn xã hội phải cứu từ chỗ nào vậy? Phải từ nơi giáo học. Dạy cái gì? Dạy luân lý, dạy đạo đức, dạy nhân quả, dạy tôn giáo. Xã hội hiện tại không nói đến những thứ này, thế nhưng ngoài những thứ này ra, không có phương pháp nào cứu vãn xã hội ngày nay, vậy chúng ta liền biết được ngày nay tùy hỷ công đức phải nên làm bằng cách nào. Tôi nhiều năm đến nay, không luận tiếp xúc với người nào, tôi đều nói với họ kết duyên là quan trọng. Luân lý là nói quan hệ, con người sống ở thế gian này không thể không biết giao tiếp với nhau. Trước tiên phải biết quan hệ cha con, quan hệ vợ chồng, quan hệ bạn bè, quan hệ anh em, bước vào xã hội thì có quan hệ quân thân, hiện tại gọi là quan hệ người lãnh đạo và người bị lãnh đạo. Phải rõ ràng mỗi quan hệ, xử lý tốt quan hệ, vậy thì vấn đề trên mặt giao tiếp sẽ được tốt. Bạn không hiểu những quan hệ này, xử lý không tốt quan hệ giao tiếp, thì nơi nơi sẽ gặp phải chướng ngại.

Làm thế nào xử lý tốt mỗi quan hệ? Đó là vấn đề đạo đức, cho nên bạn phải hiểu rõ đạo lý, tự nhiên bạn liền hiểu được làm thế nào để xử lý, còn phải hiểu được nhân quả, bạn làm việc sẽ không vượt quá phần, bởi vì con người không phải một đời thì hết, một đời hết rồi thì dễ tính, họ có đời trước đời sau, sự việc này thì phiền phức lớn. Biết được quá khứ, biết được vị lai, bạn đối nhân xử thế tiếp vật bạn sẽ rất cẩn trọng, hơn nữa bạn biết phải tùy hỷ công đức rất là quan trọng, vì sao vậy? Rộng kết thiện duyên với tất cả chúng sanh, không chỉ kết thiện duyên ngay hiện tại, còn kết thiện duyên ở đời sau. Quá khứ không biết được chân tướng sự thật, đã làm ra rất nhiều việc sai lầm, kết rất nhiều oán thù, hiện tại hiểu rõ rồi thì luôn phải đem những oán kết này hóa giải, không nên để đến đời sau. Ngoài việc này ra, giáo dục tôn giáo rất tốt. Tôi tiếp xúc rất nhiều tôn giáo, nhân sĩ giới tôn giáo, tôi cùng với họ nói chuyện. Người Trung Quốc giải thích đối với hai chữ “tôn giáo” này, chúng ta phải tuyên truyền, đem cái quan niệm về tôn giáo này của chúng ta, hy vọng tất cả tôn giáo đều có thể tiếp nhận. Tôi ở nơi đó thúc đẩy, vẫn chưa gặp phải phản đối, vẫn chưa gặp phải không bằng lòng tiếp nhận, việc này rất khó được. Văn hóa của chúng ta quá tốt, viên dung, sâu rộng, tinh thâm.

Người Trung Quốc gọi chữ “Tôn”, cái gì gọi là tôn? Tôn có ba ý nghĩa. Thứ nhất là chủ yếu, thứ hai là trọng yếu, thứ ba là tôn sùng, rất là tôn quý, rất là cao cả, chính ba cái ý này gọi là Tôn. Giáo là gì? Giáo là giáo dục, là giáo học, là giáo hóa. Hợp lại là giáo dục quan trọng, giáo học chủ yếu, giáo hóa cao cả, bạn xem ý nghĩa của chữ Tôn Giáo tốt như vậy, mọi người đều bằng lòng tiếp nhận, với đa thần nhất thần không hề gì, bạn xem ý nghĩa của Tôn giáo tốt cỡ nào, cho nên hy vọng các tôn giáo đều cùng thúc đẩy giáo học tôn giáo, giáo dục tôn giáo. Nghi thức của tôn giáo chúng ta không phản đối, nghi thức có thể làm được, thế nhưng giáo học vẫn quan trọng hơn so với nghi thức, cho nên giáo dục tôn giáo là linh hồn của tôn giáo, không thể chỉ có hình thức, không có linh hồn, vậy thì biến thành mê tín. Cho nên chúng ta tìm kinh điển của tôn giáo khác, tôi đã tìm được mười loại, đem những kinh điển của họ có liên quan với giáo huấn luân lý, giáo huấn về đạo đức, giáo huấn về nhân quả, đem nó chép ra thành một quyển sách, phổ biến tặng cho các tôn giáo khác nhau. Bạn xem, học của chính mình đồng thời cũng học của người khác. Thuộc về phương diện này, mỗi một tôn giáo đã nói lớn nhỏ không đồng nhau, cho nên tôn giáo có thể đoàn kết. Chân thật muốn hóa giải tất cả xung đột, có thể đạt được xã hội an định, thế giới hòa bình, nhất định phải bắt tay vào từ giáo học tôn giáo.

Giáo học tôn giáo, trước tiên đương nhiên phải cầu được đoàn kết tôn giáo, đây là cả thầy cư dân trên địa cầu có phước. Sự việc này chúng ta phải tùy hỷ. Hiện tại chúng ta xem thấy một số lãnh tụ tôn giáo đang làm, giáo hoàng Thiên Chúa Giáo La Mã rất khó được, lần này ông đến thăm viếng Islam giáo, thăm viếng Do Thái Giáo, tôi xem thấy tin tức này, là việc tốt, khẳng định tôn giáo là người một nhà, cho nên chúng ta ở nơi đây làm ra tùy hỷ công đức.

Thứ sáu, “Thỉnh Chuyển Pháp Luân”. Thỉnh Chuyển Pháp Luân, chúng ta đem bốn chữ này tinh lược qua, người Trung Quốc ưa thích đơn giản là thỉnh pháp. Lại thêm “Chuyển” lại thêm “Luân”, trái lại làm cho người mê hoặc. “Thỉnh pháp” thì đơn giản. Việc thỉnh pháp này là ý gì vậy? Chúng ta ở nơi đây thành lập một số Phật Học giảng tòa ngắn hạn, mời một số pháp sư, trưởng giả, cư sĩ để lên lớp cho chúng ta, chính là cái ý này. Bạn xem, hai năm gần đây chúng ta thúc đẩy Đệ Tử Quy, những thầy giáo Đệ Tử Quy này rất có trí tuệ, họ nghĩ ra một giảng tòa ngắn hạn, đặt cho cái tên rất hay: “Giảng Tòa Nhân Sanh Hạnh Phúc”, kỳ hạn thời gian bốn ngày đến năm ngày, ngắn hạn, miễn phí, khích lệ đại chúng thông thường trong xã hội đến học tập. Giảng Tòa Nhân Sanh Hạnh Phúc tổ chức được rất thành công, hai năm gần đây tổ chức các nơi, đại khái đã vượt qua 300 lần, mỗi lần dạy đều rất thành công. Tôi nghe nói Cao Hùng chuẩn bị khoảng tháng chín muốn tổ chức một lần, cũng là từ bốn ngày đến năm ngày, ở Đài Bắc, Đài Trung, dường như Đài Nam cũng đã tổ chức rồi. Việc làm này càng nhiều càng tốt, đây đều là thuộc về Thỉnh Chuyển Pháp Luân. Trong Phật pháp nói, điều này chính là thỉnh người xuất gia, hoặc là những đại đức ở tại gia đến vì chúng ta giảng giải kinh điển.

Chúng ta muốn học Phật, học Phật điều kiện tiên quyết chính là phải tin tưởng, không tin thì không có ý nghĩa gì để bạn đến học. Trước tiên phải tin tưởng. Sau khi tin rồi phải cầu giải, sau khi tin rồi mà không cầu giải rất dễ dàng thoái tâm, vậy thì phải lên lớp. Việc này rất quan trọng. Chân thật lý giải tường tận rồi, tu hành là chính mình, cho nên mọi người cùng cộng tu với nhau. Cái thí dụ này không nhiều, Phật Đà ở đời không có, như Thích Ca Mâu Ni Phật ở đời cả đời chính là lên lớp, chính là giảng kinh, không có cùng nhau cộng tu. Cùng nhau cộng tu là người Trung Quốc chúng ta, tổ sư đại đức các ngài đề xướng, khi Phật Đà ở đời không đề xướng việc này. Bạn xem qua trong kinh Phật, không có bộ Phật kinh nào nói khi Phật Đà tại thế, mọi người cùng tu Phật thất, cộng tu thiên thất cũng không có, thấy đều là giáo học, nghiên cứu thảo luận, giải đáp bàn luận, việc này khi Phật Đà ở đời thì có. Cho nên, đích thực ra là, dùng lời hiện đại mà nói, nó là học thuật, không giống như những tôn giáo ở phương tây. Phật giáo truyền đến Trung Quốc, đem giáo học xếp ở hàng đầu, mãi đến đầu thời kỳ nhà Thanh vẫn là như vậy, cho nên chúng ta xem thấy ghi chép trong lịch sử, trước nhà Thanh Khang Hy, Ung Chính, Càn Long, mãi đến thời Đại Gia Khánh, trong mỗi tự miếu đều là giảng đường, đều là lên lớp. Cái phong hóa này dần dần bị suy thoái phải là ở vào sau năm Gia Khánh, thực tế mà nói cũng là dần dần suy theo vận nước của nhà Thanh. Sau Gia Khánh là Đạo Quang, Hàm Phong, Đồng Trị thì biến chất rồi, phong hóa giảng kinh dạy học bị suy, những kinh sách Phật sự siêu độ dần dần nhiều lên, pháp hội cũng nhiều. Những lịch sử này chúng ta không thể không biết.

Thế nhưng hiện tại bạn nói chúng ta tỉnh pháp, ở trong xuất gia tại gia những ai là thiện tri thức? Gần như không tìm được. Vào thời trước, người giảng kinh dạy học không chỉ là họ có tu, mà họ có chứng. Lão sư Lý hồi trước nói với tôi, vào thời xưa, những đại đức lên đài giảng kinh, có thể viết sách truyền lại cho đời sau, đều không phải là người thông thường, chí ít cũng chứng được nhị quả tam quả, chí ít cũng có được sơ quả. Chỉ cần có chứng thì gọi là thánh nhân, tiểu thánh. Chúng ta gọi tiểu thừa là tiểu thánh. Tiểu thừa có bốn quả: sơ quả, nhị quả, tam quả, tứ quả đều gọi là tiểu thánh, chí ít cũng là vị thánh nhỏ, đó chính là sơ quả Tu Đà Hoàn, họ đã chứng cái gì? Chúng ta có thể sánh được với họ không? Họ đã buông bỏ thân kiến rồi, cũng chính là họ không còn chấp trước cái thân này là ta, hay nói cách khác, họ không còn tự tư tự lợi, chúng ta có thể làm được hay không? Tiểu thừa giác ngộ rồi, năm loại kiến hoặc đoạn dứt. Kiến hoặc là gì? Hoặc là mê hoặc, kiến là kiến giải. Năm loại kiến giải sai lầm họ buông bỏ rồi, họ đoạn hẳn rồi. Năm loại này chính là “thân kiến”. Bạn thấy chúng ta, chúng sanh trong sáu cõi, có ai mà không đem cái thân xem là ta? Phật nói với chúng ta, thân không phải là ta, thân là cái gì? Thân là sở hữu của ta, không phải ta, cũng giống như quần áo vậy, quần áo không phải là ta, quần áo là sở hữu của ta. Thân thể là sở hữu của ta, thân thể không phải là ta, cho nên cái thân thể này đã dùng mấy mươi năm, không còn sử dụng tốt nữa, đổi một cái khác, đây chính là người thông thường chúng ta gọi là sanh tử. Sanh tử là cái gì? Đổi thân thể. Mỗi ngày chúng ta đều phải đổi quần áo, thay đổi quần áo có khó lắm hay không? Không khó lắm, nếu như bạn hiểu được cái thân

này không phải là ta, đổi thân thể cũng giống như thay bộ quần áo thì rất tự tại. Sáu cõi chính là quần áo không như nhau.

Tâm địa của bạn thiện, hành vi thiện, thân thể của bạn càng đổi càng tốt. Nếu như bất thiện, thì càng đổi càng xấu. Bạn đầu thai đến cái thế gian này, thân thể không tệ, rất tốt, tại vì sao hai mươi mấy tuổi ba mươi mấy tuổi bị cả thân bệnh? Cái bệnh đó tuyệt đối không phải là cha mẹ họ mang đến, đó là gì vậy? Đó là bạn tạo nghiệp bất thiện. Lưu Thiện Nhân nói, 12 tuổi về trước, thân thể của bạn chịu ảnh hưởng của cha mẹ, 12 tuổi về sau bạn chính mình tạo nghiệp thì ảnh hưởng chính bạn, cho nên ông nói trẻ nhỏ bị bệnh là do tâm hạnh của người lớn bất thiện, chúng bị cảm nhiễm, nên gọi là “nhi nữ đích thân, phụ mẫu đích tâm”, chúng thật có cảm ứng. Tâm địa của cha mẹ lương thiện thì con cái khỏe mạnh, tâm của cha mẹ bất thiện, trẻ nhỏ từ 12 tuổi trở xuống, nếu như chúng bị bệnh, nhân bệnh là ở cha mẹ. Sau 12 tuổi, nghiệp của chúng ta, thì chúng chính mình phải gánh lấy. Ngay đến cái điểm này chúng ta đều có thể xem thấy ra. Hiện tại cái thân này do ý niệm của chúng ta đang làm chủ tể, tâm của chúng ta thanh tịnh thì thân liền thanh tịnh, tâm ô nhiễm thì thân liền ô nhiễm, tâm thiện thân thể liền khỏe, tâm bất thiện nó liền bị bệnh, bệnh không phải từ bên ngoài đến. Như bệnh truyền nhiễm ôn dịch này ngày nay là có truyền nhiễm, nếu như tâm địa lương thiện thì cũng như nói bạn có năng lực miễn dịch rất mạnh, chúng không thể truyền đến trên thân bạn, bạn có một vòng bảo vệ. Chân thành, thanh tịnh, từ bi, đây là bảo hộ tốt, không thể bị truyền nhiễm. Nếu như tâm tư bất chánh, tự tư tự lợi, tham-sân-si-mạn, vậy thì dễ dàng bị cảm nhiễm. Đây là đạo lý nhất định, chúng ta không thể nào không biết.

Hiện tại chúng ta muốn tìm một thầy giáo tốt, đến nơi đâu để tìm? Người xưa nói rất hay: “học trò tìm một thầy giáo tốt, có thể gặp không thể cầu”, việc này phải nhờ vào cảm ứng, thiện với thiện tương ứng. Chúng ta chân thật muốn học đạo, chân thật muốn học tốt, trời cao không phụ lòng người tốt, bạn sẽ gặp được thầy giáo tốt. Nếu như không có loại nguyện vọng khẩn thiết này, cả đời bạn không thể gặp được, cho dù gặp được, bạn cũng không có được lợi ích, gặp được thì thế nào? Hoài nghi đối với họ, không có lòng tin đầy đủ đối với họ, bạn không thể thành tựu.

Khi tôi còn trẻ ở Đài Loan, gặp được ba thầy giáo tốt, thế nhưng ba thầy giáo tốt này không phải dạy cho một mình tôi, họ có rất nhiều học trò. Học trò của lão sư Phương nhiều, đại sư Chương Gia thì càng nhiều, học trò của lão sư Lý cũng không ít, tôi ở Đài Trung mười năm, tôi nhắm tính chỉ ít cũng vượt qua năm mươi vạn. Theo lão sư Lý tu Tịnh Độ, nhiều học trò đến như vậy, có mấy người thành tựu? Có được một người nào có thể siêu vượt Lý lão sư không? Không cần nói vượt qua, cùng bình đẳng với cảnh giới lão sư Lý có hay không? Không có! Đây chính là nói rõ đời sau không bằng đời trước, cái phiền phức này lớn rồi. Tại vì sao chúng ta đời sau không bằng đời trước? Hiện tại chúng ta hiểu rõ, học được nhiều năm đến như vậy, thấu hiểu được rõ ràng, nền tảng của chúng ta không bằng họ. Giống như xây cái lâu to, họ là mấy mươi tầng chúng ta có xây cách nào cũng xây không được, vì sao vậy? Không tạo nền móng được tốt.

Nền móng không tốt thì làm thế nào hướng lên trên? Muốn lên trên cũng không thể nào lên được. Nền tảng của họ tốt hơn so với chúng ta, họ chân thật là từ nhỏ, thời kỳ thơ ấu, cha mẹ đã đem Đệ Tử Quy biểu diễn cho họ thấy, gốc của họ đã được cắm xuống từ lúc nào vậy? Từ mới sanh ra đến ba tuổi, một ngàn ngày này chân thật gọi là giáo dục nền tảng. Khi giáo dục loại này, trẻ nhỏ vẫn chưa biết nói chuyện, vẫn chưa biết đi, chúng vừa sanh ra, mắt của chúng liền có thể thấy, lỗ tai liền có thể nghe, người lớn hành động lời nói ở ngay trước mặt chúng, ấn tượng của chúng đã quá sâu, cho nên trong ngôn ngữ Trung Quốc có câu “ba tuổi xem tám mươi, bảy tuổi thấy trọn đời”, có đạo lý.

Hiện tại chúng ta, người đời này giảng nền tảng là gì? Là truyền hình. Các vị thử nghĩ xem, hiện tại trẻ nhỏ vừa sanh ra, vừa mở mắt ra xem cái gì? Xem truyền hình, học ở trong truyền hình, học bạo lực, học sắc tình, học sát đạo đâm vọt, đây là gốc của chúng thì còn gì để nói! Vậy thì đem luân lý đạo đức thánh thiện dạy cho chúng, vậy thì thật phí sức! Cho nên hiện tại càng ngày càng khó khăn, nhất là hiện tại cùng học với người nước ngoài, đi theo người nước ngoài thì vấn đề nghiêm trọng, vì sao vậy? Phụ thân không thể dạy con cái, thầy giáo không thể dạy học trò. Người xưa chúng ta nói: “*nghiêm phụ xuất hiếu tử, nghiêm sư xuất cao đồ*”, hiện tại cha mẹ nếu là phân xử con cái, đánh mắng chúng, thì bạn xâm phạm nhân quyền. Ở nước ngoài là như vậy. Người lân cận cảm thấy bất bình liền gọi điện cho cảnh sát, để cảnh sát đến mang trẻ nhỏ đi, xử phạt cha mẹ của chúng, bạn đối với trẻ nhỏ của bạn ngược đãi chúng, không nhân đạo, bạn phải làm sao? Không thể dạy chúng. Thầy giáo ở trường học, hiện tại tôi nghe nói trường học ngày nay, học trò bình phân cho thầy giáo, thầy giáo này dạy có được tốt không, để học trò nhận định, cho nên thầy giáo muốn ở lại trường học phải đối tốt với học trò, phải nịnh bợ học trò, học trò không vui đều nói bạn không tốt, học kỳ sau trường học liền sẽ khai trừ bạn, sẽ không dùng bạn nữa, vậy phải làm sao?

Con người ở đời hai việc này là đại căn đại bản, cho nên bạn xem, câu đầu tiên trong Tam Phước là “hiếu dưỡng cha mẹ phụng sự sư trưởng”, bạn xong rồi, hai điều này không có, căn bản của căn bản đoạn mất, bỏ mất rồi, về sau thì không còn thứ gì, bạn nói xem vậy có đáng sợ không! Vậy phải làm sao? Cho nên thân cận thiện tri thức, không có cái tâm hiếu thân tôn sư thì bạn không được thứ gì, chúng ta theo lão sư còn có thể được chút xíu, được một phần trăm của lão sư, không dám nói nhiều, là dựa vào cái gì? Dựa vào lúc nhỏ cha mẹ dạy hiếu thân tôn sư. Người hiện tại không hiểu, không có loại tâm trạng này, thì bạn không học được thứ gì. Nhất là học trò hiện tại tâm khí lăng xăng, lúc trước chúng ta không xem trọng đối với tâm khí lăng xăng, nói qua thôi, hiện tại nói đến lời nói này, chúng ta chân thật xem thấy, hơn nữa còn xem nguy cơ, cho nên chúng ta muốn mở lớp đến nơi đâu để tìm thầy giáo? Ngày nay mấy thầy giáo tốt gọi là lông phụng hoàng sừng kỳ lân, đến nơi đâu để tìm?

Mỗi lần họ thành lập Giảng Tòa Nhân Sanh Hạnh Phúc vẫn có thể tìm được bảy, tám thầy giáo, không dễ dàng! Tôi cảm thấy đây là Tam Bảo gia trì, có thể là Phật Bồ

Tát ứng hóa cũng không chừng, thế nhưng trên lý mà nói là có khả năng. Những thầy giáo này nhiệt tâm đến như vậy, không từ lao nhọc đến giảng dạy cho mọi người, giảng được cảm động người đến như vậy đâu dễ dàng gì. Chúng ta xem thấy rất hoan hỉ. Số người tuy là không nhiều, thế nhưng những thầy giáo này, nếu như nói không thoái tâm, nỗ lực học tập cổ thánh tiên hiền, tương lai thành tựu của họ thì không thể nghĩ bàn. Đây cũng là nhờ tâm hảo cầu của đại chúng, mới có thể được cảm ứng của Phật Bồ Tát, cho nên chúng sanh có cảm, Phật Bồ Tát liền có ứng, cảm ứng tương thông không thể nghĩ bàn, đây là thật không phải là giả. Ngày nay việc tốt chân thật là chúng ta làm thế nào bồi dưỡng thầy giáo thế hệ sau ưu tú. Nho-Thích-Đạo đều thiếu thầy giáo, ai đến làm? Khuyên người không bằng khuyên chính mình, chính mình chân thật giác ngộ, chân thật hồi đầu phát tâm, sự việc này không có người làm, ta đi làm, thật làm.

Thật có thể thành tựu thì phải giữ lấy hai điều kiện, đây là trước khi Thích Ca Mâu Ni Phật diệt độ, lưu lại di giáo sau cùng. Việc thứ nhất là “lấy giới làm thầy”, việc thứ hai là “lấy khổ làm thầy”, bạn chuẩn bị đầy đủ hai điều kiện này thì bạn liền có thể thành tựu. Cái gì là giới? Đệ Tử Quy là giới, Cảm Ứng Thiên là giới, đó là căn bản của giới luật. Khi Thế Tôn ở đời không có Cảm Ứng Thiên, không có Đệ Tử Quy. Giáo học của Thế Tôn là bắt đầu từ Tiểu thừa, tại vườn Lộc dã giảng Kinh A Hàm 12 năm, giáo nghĩa của Đệ Tử Quy, giáo nghĩa của Cảm Ứng Thiên đều ở trong kinh A Hàm. Số lượng của kinh A Hàm quá lớn, đều ở trong Kinh A Hàm. Cảm Ứng Thiên cùng Đệ Tử Quy là ở trong giáo huấn của cổ thánh tiên hiền Trung Quốc đem nó chép ra rồi tập hợp nó lại. Việc làm này khó làm. Cho nên Thế Tôn dạy học, dạy bảo người sau phải trước học tiểu thừa sau học đại thừa, không trước học Tiểu thừa liền học Đại thừa Phật không thừa nhận, đây không phải đệ tử Phật. Thế nên Phật giáo truyền đến Trung Quốc, kinh điển Tiểu thừa phiên dịch được rất hoàn bị. Tứ A Hàm của chúng ta cùng kinh điển Văn PaLi của hiện tại, nam truyền, đối chiếu hai loại, tôi không làm công việc này, lời nói này đại sư Chương Gia nói với tôi, ngài nói vừa đối chiếu, kinh điển của văn PaLi so với Kinh Điển Tiểu thừa chúng ta đại khái chỉ nhiều hơn 50 bộ thôi, vậy thì rất ít. Kinh Tiểu thừa phải có gần 3000 bộ, bạn xem nhiều hơn 50 bộ, số lượng này rất nhỏ, có thể thấy được phiên dịch được rất là hoàn chỉnh. Lúc đó ở Trung Quốc có hai tông phái là Thành Thật Tông và Câu Xá Tông, đều là từ chỗ này mà xây nền tảng. Thế nhưng sau thời Trung Diệp Nhà Đường, giới Phật giáo Trung Quốc chúng ta không học Tiểu thừa, cho nên hai tông này cũng không cn. Vậy không học thì làm sao? Người Trung Quốc chúng ta không luận tại gia xuất gia, dùng Nho, dùng Đạo để thay thế Tiểu thừa, vẫn được, cho nên hơn 1500 năm gần đây, đời đời đều có cao tăng đại đức xuất hiện, nói rõ dùng Nho Đạo để thay thế là có thể được. Vậy ngày nay chúng ta học Phật bỏ mất đi Tiểu thừa, Đệ Tử Quy không chịu học, Cảm Ứng Thiên, Âm Trắc Văn không chịu học, cho nên chúng ta học Phật liền xảy ra vấn đề, bởi vì không có gốc thì làm thế nào hướng lên trên cũng không lên được. Vấn đề chính ngay chỗ này. Có thể cắm gốc ngay chỗ này thì sẽ có thành tựu. Bạn cắm được sâu thì bạn có thành tựu lớn, bạn cắm được cạn

thì thành tựu nhỏ, không có cái gốc này thì không thể nào có được thành tựu, chỉ có thể nói bạn ở trong Phật pháp kết một chút duyên nhỏ mà thôi.

Cho nên ngày nay “Thỉnh chuyển pháp luân” khiến chúng ta nghĩ đến không có sự chất. Việc lớn quan trọng nhất ngay trước mắt, chúng ta làm thế nào giúp Phật pháp? Phải bồi dưỡng sự chất. Chúng ta thật có tâm thì liền có cảm, chúng ta tin tưởng Phật Bồ Tát sẽ có ứng. Chân thật có người cầu Phật Bồ Tát nhiều, tôi thêm chữ “chân chính”, chân chính cầu Phật Bồ Tát, cái gì gọi là chân chính? Chúng ta y giáo phụng hành chính là chân chính, trên miệng cầu Phật Bồ Tát, trong lòng lưu luyện năm dục sáu trần thì sẽ không có cảm ứng. Chúng ta thật có thể đem tự tư tự lợi, tôi thường hay nói mười sáu chữ: “*tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham-sân-si-mạn*”, phải buông bỏ mười sáu chữ này, đó chính là chân tâm, sẽ có cảm ứng. Chúng ta khả thỉnh như thế, Phật Bồ Tát sẽ ứng, Phật Bồ Tát sẽ xuất hiện ở thế gian này chúng ta, tiếp nhận cúng dường của chúng ta, tiếp nhận hộ trì của chúng ta, các ngài đến làm biểu mẫu, như Thích Ca Mâu Ni Phật tám tướng thành đạo, như tổ sư đại đức thị hiện đến Trung Quốc, một mảng Phật độ rộng lớn này để giáo hóa chúng sanh. Nếu như không phải chân thật làm, cái nguyện đó là giả, không phải là thật. Khởi tâm động niệm vẫn là tồn người lợi mình, niệm Phật như vậy có ích gì? Cầu Phật như vậy cũng không ích gì, không thể khởi tác dụng cảm ứng tương thông với Phật.

Lần này tiến sĩ Giang Bồn Thắng có buổi diễn giảng ở Cao Hùng, rất đồng tu đều đến nghe. Giang Bồn Thắng cũng là bạn cũ với tôi, mười mấy năm trước thí nghiệm kết tinh nước của ông làm rất tốt, tôi rất tán thán. Thí nghiệm nước nói rõ việc gì vậy? Cảm ứng tương thông. Bạn xem người chúng ta có cảm, có khởi tâm động niệm cảm, nó liền có ứng. Chúng ta dùng thiện tâm cảm, thì kết tinh của nó rất đẹp. Các vị có thể từ trên hình chụp thấy được. Hình chụp này là chụp ra từ kính hiển vi phóng to lên. Nếu tâm hạnh của chúng ta bất thiện, bạn đối với nước này, nước đó kết tinh liền sẽ rất xấu.

Chúng ta làm thế nào cùng với Phật khởi cảm ứng? Thiện, thuần tịnh thuần thiện liền có thể khởi cảm ứng với Phật Bồ Tát. Tâm của chúng ta bất thiện, thì khởi cảm ứng với yêu ma quỷ quái. Đây là chân lý, không sai một chút nào. Cho nên hiểu rõ cái đạo lý này, bạn mới chân thật hiểu rõ lão tổ tông chúng ta dạy chúng ta “hành hữu bất đắc, phản cầu chư kỳ”, vấn đề liền giải quyết rồi. Giải quyết vấn đề không phải ở ngoài, giải quyết vấn đề ở ngay chính mình. Giải quyết vấn đề xã hội, giải quyết vấn đề thiên hạ thấy đều ở chính mình, thật tuyệt diệu. Hướng ngoại quyết định không thể giải quyết được vấn đề, dù cho giải quyết được nhưng chỉ là nhất thời, sau đó vẫn có di chứng, chỉ có hướng vào nội tâm cầu giải quyết thì không có bất cứ di chứng nào, giải quyết viên mãn. Đây là Phật pháp, đây là giáo huấn thánh hiền.

Hôm nay thời gian hết rồi, chúng ta chỉ học đến đây thôi. A Di Đà Phật!